

GEZOND WEER OP

GEERT DE KOCKERE

ROMAN

HOUTEKIET

GEZOND WEER OP

GEZOND WEER OP

GEERT DE KOCKERE

ROMAN

HOUTEKIET

Antwerpen / Amsterdam

CIP-gegevens: Koninklijke Bibliotheek Albert I
© Geert De Kockere / Houtekiet / Linkeroever Uitgevers nv 2012
Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
www.houtekiet.com
www.geertdecockere.be

Omslag en zetwerk: Pigmalion vzw
Gezet uit de DTL Haarlemmer
Auteursfoto: Jana De Kockere
Versie: e-book 2016
Notities tussen de hoofdstukken: letterlijke citaten
uit *Socialisatie van de natuur* van Philippe Saint Marc,
Het Wereldvenster Baarn, 1979

D/2012/4765/9
NUR 301
ISBN 978-90-8924-213-6

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande,
schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘De natuur krijgt slechts betekenis door de mens. Aan de andere kant kan de mens ook alleen in de natuur volledig tot ontplooiing komen, omdat hij zich er geestelijk en lichamelijk kan ontspannen, nieuwe krachten kan opdoen en levensgeluk kan vinden.’

PHILIPPE SAINT MARC, Frans hoogleraar

DEEL I

—

OP EEN WARME DAG IN JULI

Alleen als je met een spiegel in de hand voor een spiegel staat, bereik je een soort eindeloosheid, een oneindige herhaling van jezelf. Maar het is een vrij waardeloze herhaling die niet eens tastbaar is. Glad en van glas. Erg breekbaar bovendien en vooral slechts schijn. Bedrog van het ergste soort: het lijkt heel reëel, maar is het allesbehalve.

Ik ben niet ouder dan zevenentwintig, maar vooral ook niet jonger. Die laatste vaststelling vind ik belangrijker dan de eerste. Nog belangrijker vind ik het besef dat ik een voortdurende en steeds andere afdruk van een cliché ben. Mijn cliché. Door de opeenvolging van dag en nacht word ik keer op keer op een bepaalde manier belicht en in het zuur van de wereld rondom mij ondergedompeld. Het zuur vreet de zachte delen aan, waardoor de harde delen iets boven de rest gaan uitsteken, klaar om ingesmeerd te worden met de inkt van alledag om vervolgens op vers papier een afdruk, veeleer een indruk te maken. Maar in hoeverre stemt die indruk overeen met wie ik werkelijk ben, met het origineel? Soms maak ik mij meer zorgen over de af-

druk dan over het cliché. Hoeveel krassen zitten er al op mijn cliché?

Het perron is bijna leeg. Het is middag en ik sta te wachten op de trein. Wachten op iets is goed. Het geeft je de tijd om te observeren en na te denken. Je staat er te midden van sporen die allemaal ergens vandaan komen en ergens naartoe leiden. Het zijn sporen die je kunt volgen en die naar een bepaalde bestemming voeren. Je hebt maar te kiezen. Elk spoor houdt een traject in. Een traject dat je langs mooie en lelijke dingen zal voeren en je kunt alleen maar hopen dat de mooie dingen talrijker zullen zijn dan de lelijke. Het kiezen van een nieuw spoor is daarom altijd een gok.

Ik heb gekozen en dat spoor moet ik nu volgen. Ik kan niet anders meer. Er is geen tijd meer om te wisselen, om weer onder de grond te duiken en boven te komen bij een ander spoor. Want de trein rijdt al het station binnen en uit de vele mogelijke wissels kiest hij mijn spoor en komt vlak voor mij tot stilstand. Het enige wat ik nu nog moet doen, is instappen.

Het binnenlopen van een trein heb ik altijd fascinerend gevonden. Als kind maakte ik er een spel van om te raden waar de aankomende treinen in het station tot stilstand zouden komen. Als je ze in de verte ziet, ligt alles nog open. Tussen de trein en het station liggen nog veel wissels. Soms heb je de indruk dat de trein recht op je afkomt en het dus jouw trein is, maar vlak voor het binnenrijden maakt hij nog een plotse zwenk naar links of naar rechts en eindigt hij toch nog op een heel ander spoor. Alsof de trein zich op het allerlaatste moment bedacht. Maar treinen denken niet. Mensen daarentegen...

Ik ga voor het raam zitten en kijk nu naar het perron waar ik zonet nog stond. Iemand stormt naar boven en springt zon-

der nadenken op de trein. Hij aarzelde geen seconde over zijn spoor. Of stond hij zonet misschien nog op een ander perron, bedacht hij zich op het laatste moment, dook hij toch nog onder de grond en kwam hij hier, wie weet zelfs toevallig, weer naar boven? Omdat hij à la limite hoopte dat dit spoor hem naar een betere bestemming zou voeren? Met onderweg meer mooie dan lelijke dingen?

Er klinkt een fluitsignaal en de deuren van de trein sluiten zich. Een oogwenk later zet de trein zich met een lichte schok in beweging. We rijden traag door de stad, de grauwe stad vol opeengepakte kamers. Met zuinige balkonnetjes. Op één ervan ligt een dame te zonnen. In bikini. Ze schaamt noch geneert zich voor de trein. Misschien vindt ze de gedachte om voortdurend te worden bekeken net heel fijn. Misschien zijn wij wel de enigen die haar nog bekijken. Haar balkon is haar stukje strand in de stad. Met uitzicht op het station. Ook een station kent een vorm van eb en vloed, van komen en gaan. Verderop schildert iemand het raamkozijn.

We bereiken de rand van de stad, bomen doen ons uitgeleide, hier krijgt het leven weer kleur. Dan volgen nog enkele nieuwe huizen met snippertuintjes. Ze zijn schijnbaar willekeurig op dit stukje wereld neergegooid. Toch zijn ze geordend, verkaveld.

De ene wei na de andere flitst nu aan mij voorbij. En overal staan koeien, koeien en nog eens koeien. Koeien met hangende en koeien met opgeheven staart. Koeien zijn stomme beesten. Ze gapen de wereld aan alsof ze hem begrijpen. Met grote, heldere ogen kijken ze je aan. En af en toe knikken ze. Maar het heeft niets te betekenen. Ze knikken zonder ziel. Ze staan in de wei en kauwen maar door. Door en door, alsof de hele wereld nog voor het donker tussen hun tanden moet.

De conducteur komt het rijtuig binnen. Hij beent tegen de stroom in, als een tegendraadse vis die stroomopwaarts wil, maar door de kracht van het water uiteindelijk toch stroomafwaarts zal belanden. Het is het lot van veel mensen. Hij bekijkt mijn railpass, geeft het mij terug, kijkt mij aan en zegt:

‘De eindbestemming, meneer, u moet uw eindbestemming nog invullen.’

‘Ik weet nog niet waar ik wil eindigen’, zeg ik hem. Hij fronsd zijn wenkbrauwen en weet een ogenblik niet wat te zeggen.

‘En toch zou u iets moeten invullen. Anders bent u niet in orde. Het maakt niet uit wat u invult. Zolang er maar een station op die plek is en deze trein op zijn minst die kant uitgaat. Uw pass is geldig tussen twee willekeurige stations.’

‘O...’ Ik denk een ogenblik na, kijk naar mijn pass, neem alvast mijn balpen en vul ten slotte het verste station in dat ik kan bedenken en dat enigszins in de richting ligt van het traject van de trein. Ik geef hem mijn railpass terug. Hij bekijkt het, kijkt daarna naar mij en glimlacht even.

‘In orde zo’, zegt hij. ‘Nog een prettige reis!’

Daarna beent hij koppig verder tegen de stroom in. Ik zou hem kunnen zeggen dat het geen zin heeft, dat hij nog zo vlijtig kan benen als hij wil, dat hij tóch stroomafwaarts zal belanden, dat hij niet bij machte is om tegen het geweld van deze grote en energieke machine op te tornen. Maar hij zou wellicht weer zijn forse wenkbrauwen optrekken en mij bekijken alsof ik niet goed wijs ben. Nee, ik laat de vis koppig spartelen en hem desnoods in zee verdwijnen, hoewel we helemaal niet die kant uitgaan.

Vorig jaar nog was ik aan zee, op de plek waar golven en harten breken. Zo ging het toch met mij. En toen besloot ik mijn leven om te gooien.

Ik was een zogenaamde wonderboy, had in no time carrière gemaakt, een bedrijf uit het niets uit de grond gestampt, eerder uit de grond gestreeld, en het in korte tijd naar de top geleid. Ik werd manager van het jaar, kreeg in het buitenland erkenning – in de vorm van enkele internationale onderscheidingen – en hield lezingen over mijn aanpak en visie. Ik verdiende geld met hopen en stelde vijfendertig mensen tewerk. Het ging allemaal heel snel. Te snel, besef ik nu. Ik kon mentaal niet mee, ook al voelde ik dat in het begin niet. Ik leefde in een roes die mij verdoofde.

Tot die week aan zee, toen Sophie mij zei dat het gedaan was. Dat ze het met mij voor bekeken hield. Over and out. Amen en een kruis erover. Ik viel uit de lucht. In een koude zee. En die ene emotionele smak bracht een kettingreactie teweeg. Ik was op slag nuchter, werd door alle uitgestelde of verdrongen emoties overspoeld en stortte in.

Bijna van de ene dag op de andere kon niets me nog schelen. Ik verscheen een week lang niet op kantoor, zette mijn gsm zelfs niet eens aan, keek niet naar mijn e-mails. Het enige wat ik deed, was naar de zee kijken. Naar de golven die kwamen en gingen, eb en vloed, optellen en aftrekken, aankomen en weggaan, bouwen en breken.

De trein vertraagt. Huizen stapelen zich op en leunen tegen elkaar aan, schouder tegen schouder, alsof ze steun zoeken bij elkaar. Sommige huizen kunnen het gebruiken. Hier en daar staat een raam open. Je kunt er even naar binnen kijken. Ik zie een kinderkamer met een schommelpaardje voor het raam.

Met een schok komt de trein tot stilstand. Toen ik klein was, had ik thuis ook een schommelpaard. Ik heb er mijn kleine en grote verdrietjes mee weggeschommeld. Eindeloos lang kon ik erop zitten. Ik heb het met veel woede, verdriet en boosheid op-

gezadeld. Maar het steigerde nooit. Het was geduldig en droeg me steeds met dezelfde, zalvende beweging. Ik hou nog steeds van schommelen. Op mijn stoel kan ik lang zitten schommelen. Als ik nadenk. Dan schommelen mijn gedachten mee en worden ze doorgaans mooier. Zo zie ik dat toch. Mijn medewerkers keken in het begin vreemd op toen ze mij, hun baas, zo zagen zitten schommelen. Bijna neurotisch. Maar ze raakten eraan gewoon. Sommigen namen de gewoonte zelfs over. Het was bij momenten een raar zicht op kantoor. Maar dat gaf niet, we hadden zo onze eigen stijl. Dat had ons groot gemaakt en mocht worden gekoesterd, ja, in zekere zin zelfs gecultiveerd.

Ik heb altijd mijn mensen aangemoedigd om iets te doen waarvan ze dachten dat het misschien niet hoorde. Zo hou je de boel wakker en alert. Zo ontdek je verborgen talenten of kom je op ideeën die anders onmogelijk te vinden zijn, iets wat in mijn vak het belangrijkste kapitaal is.

Er staat een groepje jongeren op het perron. Ze overleggen met elkaar. Ik sta op en leun tegen het open venster. Het is warm buiten. Een van de jongens haalt iets uit zijn zak en toont het aan de anderen. Ik kan niet zien wat het is. Maar het lijkt boeiend, want iedereen komt errond staan en toont veel interesse. Een meisje begint te lachen. Ze heeft twee lange vlechten en een rond gezicht.

Langzaam trekt de trein zich weer op gang. Op naar alweer een volgend station. Een andere trein rijdt net binnen. Het is een complexe beweging van treinen die elkaar kriskras kruisen. De laatste huizen van het dorp glijden weg. Boven een akker hangt een torenvalk te bidden. Met fladderende vleugels en met de kop tegen de wind in. Biddend om een prooi. Opeens duikt ze naar beneden en stijgt haast onmiddellijk daarna weer op. Is haar gebed verhoord?

Hoog in de lucht hangt een vliegtuig, niet meer dan een klein, flikkerend stipje. De mens is een wonderlijk wezen, denk ik. In staat tot wonderlijke dingen. Telkens als ik zo'n stipje zie, probeer ik mij voor te stellen hoe het er op dat ogenblik in het vliegtuig aan toe gaat. Ik stel me de mensen voor die erin zitten. Hoe ze een boek lezen, of hoe ze aan hun cognac nippen. Mensen van vlees en bloed, daar, in dat kleine stipje, dat elk ogenblik uit de lucht kan vallen. Want dat kleine stipje is in werkelijkheid een reusachtig monster van blik dat reusachtig veel weegt. Maar het stipje valt niet. Het schuift vastberaden en in rechte lijn voort.

Ja, ik heb een stille bewondering voor alles wat vliegt. Altijd al gehad. Ik heb parkieten getemd en hen op mijn schouders leren zitten. Ik heb merels gevangen om met hen te praten. Ik wilde mussen leren zingen en toonde de vinken hoe ze kinderen moesten krijgen. Door in hun plaats in de grote vlierstruik nesten te bouwen. Van gedroogd gras. Toen besepte ik nog niet wat een verspilling van energie dat was. De parkieten lachten mij op mijn schouder uit en de merels wilden niet praten. De mussen kwetterden hun eigen lied en de vinken wisten zelf wel hoe ze kinderen moesten krijgen. Later hield ik het bij het kijken naar de vogels. En het benoemen ervan. Ik maakte er als tiener zelfs een sport van om alle vogels bij hun Latijnse naam te noemen. *Anas platyrhynchos* vond ik een van de mooiste.

De trein spoort vooral langs de achterkant van het leven. Huis na huis. Het is merkwaardig hoe huizen een achterkant en een voorkant hebben. Alleen hun voorkant lijkt bestemd om te worden bekeken. Hun achterkant is vaak minder geordend, minder mooi omlijnd, minder gesloten. Het is de plaats waar het leven zich kan ontplooien, uitbreken uit het keurslijf van

wat hoort en vooral niet hoort. Het is er vaak chaos, een verzamelplek van gebruikte en versleten spullen.

Even suizen we door een tunnel en zie ik mezelf duidelijk in het raam weerspiegeld. Maar slechts één keer. En redelijk vaag. Ik stel vast dat ik steeds vaker aan dat beeld van de spiegel in de spiegel denk, van het zich eindeloos herhalende beeld van mezelf. Is het dat waar ik naar op zoek ben? Ben ik op een of andere manier op zoek naar de eeuwigheid? Of ben ik op de vlucht?

In de trein kun je achteruit noch vooruit kijken. Je kunt alleen maar opzij kijken. Naar het ogenblik zelf, het nu, het moment van passeren. Zelfs als je je gezicht tegen het raam duwt, kun je nog niet zien wat er pal voor of achter de trein ligt. Het is eigen aan het reizen met de trein. En hoe verder je van het raam af zit, hoe meer verrassing de toekomst inhoudt.

Ik ben vanmiddag op deze trein gestapt zonder te weten waar ik vanavond zal slapen. Ik heb mij voorgenomen mij te laten leiden door iets wat zich tijdens mijn reis toevallig voordoet. Het kan iets groots zijn, maar het kan evengoed iets banaals zijn. Ik wacht af. Ik heb tijd in overvloed, nergens meer verplichtingen, kan doen en laten wat ik wil. Het is een grote luxe, maak ik mezelf wijs. Maar ik voel dat het niet overeenstemt met wat ik werkelijk voel. Alsof ik mijn cliché aan te veel of te weinig licht heb blootgesteld en naar een over- of onderbelichte afdruk zit te staren.

In mijn vak heb ik eindeloos veel keren afdrukken laten maken, bekeken, beoordeeld en afgekeurd. Ik streefde naar perfectie, wat mijn klanten ook van mij verwachtten. Zelf was ik een lastige klant van grafische bureaus en drukkerijen. Toen ik in het

begin zelf nog ter plaatse de afdrukken ging goed- of afkeuren, werd ik omringd door stress. Alsof ik licht onvlambaar was en iedereen mij met de grootste voorzichtigheid moest benaderen.

Maar tezelfdertijd voelde ik een grote vorm van respect. Omdat ik nooit zomaar afkeurde. Ik nam er de tijd voor, luisterde naar de problemen en probeerde zelf suggesties voor verbeteringen te doen. De drukkers wisten dat ik hun vak niet onderschatte en dat ik begreep hoe moeilijk het was om een perfecte afdruk van het origineel te maken. Ik weet dus waarover ik spreek als ik zeg dat een afdruk altijd slechts een benadering van het origineel is.

Ik trek mijn reistas wat dichter tegen me aan. Het is mijn kostbaarste bezit op dit moment. De trein vertraagt. We rijden het zoveelste station binnen, het zoveelste op weg naar alweer een ander station. Treinen hebben geen echte bestemming, ze brengen alleen ter bestemming. Zelf komen ze nooit ergens aan om er te blijven, ze vertrekken weer, steeds weer. Of ze keren om. En af en toe houden ze halt. Even maar, alsof ze wat op adem moeten komen. Daarna zijn ze weer weg.

De trein komt tot stilstand. We lijken omringd door een groepje vakantiegangers die zich klaarmaken om op te stappen. Ze dragen zware rugzakken, waarin ze heel hun hebben en houden meetorsen. Zoals een slak haar hele huis draagt. Het zijn vakantieslakken.

Als ze maar niet hier binnenkomen, hoop ik. Want dan jagen ze de stilte weg, voor zich uit, naar het volgende rijtuig. Langzaam wordt de hele groep door de trein opgeslokt. En gelukkig niet hier, ik zou ze niet goed verteren.

De trein trekt zich weer op gang. Het lijkt wat moeizamer te gaan dan voorheen. Met een slakkengangetje. Maar dat zal

wel verbeelding zijn. We schuiven het station uit. Op een klein lapje grond zit iemand op zijn knieën te wieden. Hij scheidt het goede van het kwade. Hij kijkt even op, naar die reuzenrups die voorbij zijn zuinige moestuintje kruipt.

Na de breuk met Sophie viel de god die ik was van zijn voetstuk. De vijf jaren ervoor waren hevig en intens geweest. Hoewel ik dacht dat ik zelf leefde, werd ik geleefd. De beslissingen namen mij in plaats van ik hen. Het ging zo gemakkelijk dat ik dacht dat ik nooit kon mislukken. Ik was voorbestemd, had ideeën op overschot en wist met sprekend gemak anderen te overtuigen en mijn medewerkers te motiveren.

Sophie had ik leren kennen toen ik voor het bedrijf waar ze werkte een grote mediacampagne uitwerkte. We werkten enkele weken heel intens samen. Het klikte. En niet alleen op zakelijk vlak. Maar misschien zat daar de fout, de bug in het systeem van onze liefde. Dat het én zakelijke én persoonlijke liefde was, waarbij het onderscheid voor mij niet altijd duidelijk was. Of ik het in elk geval te weinig maakte.

Pas achteraf heb ik me maar echt gerealiseerd hoeveel ik van Sophie hield. Aan zee heb ik beseft dat zij heel andere dingen wilde dan ik dacht dat ze wilde. Dat ze misschien wel andere sporen wilde volgen dan het snelle spoor waarop mijn TGV raasde. Ik zag haar verlangen naar zijsporen niet. Telkens we aan wissels kwamen, negeerde ik die zonder omzien en raasde maar voort. Rechtdoor. Ik trok haar, nee zoog haar achter me aan zonder me af te vragen of ze wel wilde of kon volgen. Haar liefde was mij in de schoot geworpen, ik had ze opgevangen en in mijn zak gestoken. Een gevonden voorwerp dat ik, als het mij uitkwam, bovenhaalde, ermee speelde, het van de ene hand in de andere liet rollen en het ten slotte weer in mijn zak stak. Nee, ik ben er niet trots op.

We naderen een stadje. In de verte rijzen twee kerktorens boven de huizen uit. De trein remt af en rijdt langs de achterdeur het stadje binnen. Hij is er geen vreemde...

Een groot reclamebord flitst voorbij. We minderen vaart en schuiven tussen een eigenzinnige stadsvegetatie van rijhuizen en flatgebouwen het station binnen. We komen tot stilstand. Er schuift nog een andere trein langszij. Er zit een heer van stand in. Hij leest de krant, op zoek naar wat waarheid, misschien enige houvast.

De deur van mijn coupé schuift open, een jongeman stapt het rijtuig binnen en zet zich twee banken verder neer. Met open hemd. Even kruisen onze blikken elkaar. We kijken allebei gauw een andere kant op. Mensen in een trein zijn vreemden voor elkaar. Vreemden, die heel toevallig een eindje dezelfde kant uit moeten.

Het is druk op de perrons. Het wemelt er van mensen die elk hun eigen weg zoeken. Min of meer verdoofd. Ze wandelen er haast mechanisch rond, op zoek naar het juiste perron voor hun gekozen spoor. Dan komen ze langzaam tot stilstand. Om te wachten. Tot hun trein het station binnenrijdt. Dan komen ze weer in beweging, bijna allemaal tegelijk, en stappen ze op. Als mechaniekjes die door iemand met liefde – niet noodzakelijk, maar het is een warm idee – zijn opgetild, een voor een zijn opgewonden en voorzichtig weer neergezet. Zo stappen ze de hele verdere dag rond. Er zijn mechaniekjes bij die al sporen van sleet en ouderdom vertonen. Ze stappen minder kwik of wat gebogen. Ze vallen al eens een poosje stil. Tegen de avond is de veer van de meeste mechaniekjes wat minder gespannen. Ik heb een zwak voor mechaniekjes.

Als tiener al ben ik ze beginnen te verzamelen. Telkens als we op reis gingen, liep ik winkels af op zoek naar een nieuw en bij

voorkeur bijzonder exemplaar. De enige voorwaarde was dat er geen batterij aan te pas kwam. Geen Duracell-konijn. Die mechaniekjes zijn de enige spullen die ik heb bewaard. Ik heb ze in dozen verpakt en ze laten opbergen. Mijn verborgen schat.

De trein zet zich weer in beweging, het bezoek is afgelopen. Stationsbezoeken duren nooit lang. Het zijn vluchtige visites. Treinen voeren er zelden diepgaande gesprekken.

Een jonge vrouw komt het rijtuig binnen en gaat vreemd genoeg vlak tegenover mij zitten. Er is nochtans plaats genoeg. Ze kijkt naar mijn tas en ik naar de hare. Daarna kijken we elkaar even aan en glimlachen. Wat een toeval, denk ik. De tas van de jonge vrouw, ik schat haar ongeveer even oud als ik, is precies dezelfde als de mijne. En gloednieuw. Net als de mijne. Wat een toeval. Zou het? Er is een punt waarop het toeval bij een hoge concentratie aan toevalligheden overgaat in een soort van gewilde coïncidentie.

Wat zit er in haar tas? vraag ik mij af. Fris gewassen en rode lingerie? Of houdt ze meer van zwart? Ongetwijfeld rood. Ik kijk zo onopvallend als het kan naar haar spiegelbeeld in het raam, daarna, als ik zie dat ze niet naar mij kijkt, naar de vrouw zelf. Maar alles is bedekt. Geen spoor van een beha-bandje, rood, zwart of wit. Ze is geen opvallende schoonheid, maar ze is op haar manier wel erg aantrekkelijk. Ik ben nooit goed geweest in het beschrijven van mensen, van het uiterlijk van mensen. Ik dwing mijzelf om een poging te doen. Ze heeft donker, lichtgolvend haar, niet echt diepzwart, maar toch meer zwart dan bruin, dat tot op haar schouders valt. Op haar voorhoofd bengelt een kleine lok, een krul die niet met de rest mee opzij is gelegd. Het geeft haar iets speels. Haar ogen hebben van hieruit gezien iets van groen en van blauw tegelijk, niet een schakering van groen en blauw, maar beide kleuren door elkaar, tege-

lijk naast elkaar eigenlijk. Haar wenkbrauwen zijn donker en, naar ik vermoed, heel lichtjes bijgetekend. Haast onmerkbaar. Haar wimpers zijn niet uitgesproken lang, maar accentueren toch haar ogen. De rand onder de ogen is met een fijn donker streepje redelijk fel getekend en geeft haar blik iets vinnigs. Voor de rest lijkt ze niet gemaquilleerd. Haar neus is niet klein, maar ook niet overdreven groot, lichtjes gekromd naar beneden en scherp. Haar lippen zijn niet van het volumineuze, vlezig type, maar eerder fijn en zacht. Ze vormen een voortdurende, zachte glimlach, doordat de mondhoeken redelijk breed en naar boven staan. Haar gezicht is als geheel eerder ovaal dan rond en haar kin redelijk uitgesproken. Haar jukbeenderen zijn zichtbaar. Haar hals is heel smal, sensueel smal zelfs en lijkt me heel zacht. Plotseling kijkt ze op en haar blik boort zich in mijn ogen. Ik kijk snel de andere kant uit.

Zoefffff! Een trein schiet ons in tegenovergestelde richting voorbij. Hij botst tegen mijn gedachten aan. Ze zouden de passagiers moeten verwittigen. Iets als: 'Dames en heren, we naderen een trein, gelieve niet te schrikken.' Met een mooie, geruststellende stem. Het maakt een vreemd geluid. Eerst een klap in je gezicht en daarna een gezapig, ritmisch gezoef. Enkele seconden maar. Daarna wordt het weer stil.

Buiten omhelst een oude rivierarm enkele velden. Er zitten vissers langs. Ze turen in het water, langs hun hengels, onafgebroken. Ze hebben geduld. Maar ook de vissen hebben geduld. Misschien is dat wel de uitdaging van het vissen: uitvissen wie er het meeste geduld heeft, de vissen of de vissers.

Aan het eind van de afgesloten rivierarm steekt een bordje in het water. *Paaiplaats. Verboden hier te vissen*, staat erop. Nog wat verder sporen we over de nieuwe, rechtgetrokken rivier. Hij is breder en vooral rechter. Er zitten geen vissers langs, er steekt

geen bordje in het water, de vissen paaien hier niet.

Zou de vrouw ook aan dit soort dingen denken? Of tast ze nu haar hoofd af naar achtergelaten ideeën of nog af te handelen zaken? Tuurt ze eerder achterom of kijkt ze liever vooruit?

We sporen voorbij een klein kerkhof. Net buiten het dorp ligt het een beetje onwezenlijk tussen de weiden. Het hoort hier niet thuis. Het is als een stukje weide dat is verzworen. Er staat een haag rond.

De gedachte dat daar een hoop mensen begraven ligt, kriebelt in mijn hoofd. Ooit hebben ze geleefd, ze liepen rond tussen de huizen van het dorpje dat zopas voorbyschoof, de ene was notaris, de andere groenteboer. Ze zwaaiden elkaar goeiedag toe en hadden het ongetwijfeld over het weer. En over het lief en leed van elke dag. En van iedereen. Nu zijn ze dood. Dood en begraven.

Begraven worden is een vreemde plechtigheid. Het is een eigenzinnige manier van afscheid nemen. Alsof het lichaam nog even moet worden bewaard. In een doos. Maar niemand mag ze opendoen. Daarom wordt ze in de grond gestopt. Als een schat die wordt begraven. Van de vindplaats maakt men echter geen geheim. Er wordt zelfs een teken bovenop gezet, een kruis, met naam en toenaam erbij. Want iedereen mag weten waar de schat begraven ligt. Niemand zal hem stelen, het is een onderlinge afspraak, een stukje overeengekomen beschaving.

‘Ik heet Véronique en jij bent Dorian’, zegt de vrouw plotseling en zonder enige aanleiding. ‘Dorian Lemmens. Je bent, sorry was, directeur van één van de grootste communicatiebureaus van het land, je tas zit vol geld en je weet voor het moment nog niet wat je eindbestemming is. Dat laatste is eerder een veronderstelling, de rest is zekerheid.’

Ik zit, sta, val, vlieg, tuimel, draai. Alles tegelijk en tegelijk niets. Ik trek waarschijnlijk een bijzonder raar en verbaasd gezicht en kijk naar haar zoals ik nog nooit eerder naar iemand keek. Wat gebeurt er?

‘Ik heb een voorstel’, zegt de vrouw. ‘We rijden nog tot aan de volgende grote stad mee, stappen daar uit, zoeken een klein, maar gezellig hotel, huren een kamer, vergrijpen ons aan elkaar en gaan daarna iets eten. Dan en pas dan zal ik je vertellen hoe ik je ken en waarom ik weet wat ik je zonet zei. Tot zolang zeggen we geen woord meer. Le silence absolu...’

Terwijl ze het zei, keek ze me doordringend en heel uitdagend aan. Met die blauw-groene ogen, nu weet ik het zeker. Meteen daarna draaide ze haar hoofd weer naar het raam.

Ik begrijp niet wat mij overkomt, kijk haar nog een poosje aan en draai dan ook mijn hoofd weer naar het raam. In normale omstandigheden hoor ik nu iets te zeggen. Iets als: ‘Wat zeg je?! Hoe weet je dat allemaal? Wie ben jij eigenlijk? Ken ik jou? Hoe ken jij mij? Wat weet je nog meer van mij? Hoe wist je dat ik hier zat? Waar moei je je mee?’ Maar ik zeg niets. Ik ben te zeer van slag. Betoverd door het groen in haar ogen. Als ik de meest vreemde uitdrukking wil gebruiken die ik ooit hoorde, dan is het nu beslist het moment: ik ben van mijn melk.

Ik ken deze vrouw niet. Ik kan mij niet herinneren dat ik haar ooit zag. Ik ben doorgaans goed in het herkennen van mensen. In de communicatiebusiness kun je maar beter gezichten onthouden. Soms komt het op dit soort details aan om een deal binnen te halen. Mensen, en zeker in de hogere zakelijke kringen, zijn daar gevoelig voor. Gevoelig voor het herinnerd worden. Alsof ze daardoor belangrijker zijn.

Ik heb tijd nodig om na te denken. Ik moet de logica in deze vreemde situatie vinden. Maar ze ontgaat me. Ik denk aan haar

identieke reistas. Dus zo goed als zeker toch geen toeval. Misschien zelfs niet eens coïncidentie. Was ze misschien van plan om beide tassen steels te verwisselen? Zoals je dat in films wel eens vaker ziet gebeuren op een trein? Nee, want dan zou ze gezwegen hebben. Nu ben ik uiteraard heel alert.

Ik trek mijn tas nog wat steviger tegen mij aan en leg er mijn arm over. Ik kijk naar buiten en dwing mij om alles op te noemen wat ik voorbij zie komen. Het is een truc om de werkelijkheid te vatten en weer grip op de situatie te krijgen. Soms werkt het, soms ook niet.

Ik zie een bos van berkenbomen, een camper die onder een afdak naast een huis staat, een overweg met slagbomen die naar beneden zijn en waarvoor een auto staat te wachten, een *Seat Cordoba*. Ik zie een rij huizen. Ergens hangt de was van een heel jaar buiten. Met veel wit. Een eindeloze rij wit. Alsof het leven zich daarbinnen in het wit afspeelt en één keer in het jaar wordt ververst. Vers, wit leven voor de rest van het jaar. Ik zie een vrouw op een fiets. Ik zie een man die een steekkar voortduwt en die een blauwe kiel draagt en een baseballpet op heeft. Ik zie nog een vrouw die ramen lapt, een kort gazon, wellicht pas gisteravond gemaaid, een bus die aan een bushalte stopt. Ik zie de vrouw, weerspiegeld in het raam...

En dan voel ik dat de trein vertraagt. Ik kijk door het spiegelbeeld heen en zie dat we een grote stad naderen. Is dit de stad die de vrouw bedoelde? Wat gaat er nu gebeuren? Le silence absolu kan dodelijk zijn, heb ik, ooit ergens gelezen. En het was niet figuurlijk bedoeld. Het was werkelijk bedoeld zoals het er stond: dodelijk. De absolute stilte bestond niet en als ze zou bestaan, als je ze ook maar één seconde zou ondergaan, zou je eraan kunnen sterven. Zo overweldigend moest ze zijn. Zo stond het er. Ik geloofde er geen snars van.

De trein rijdt een groot station binnen. Hij glijdt nog een poos op heel lage snelheid voort. Het is een lang perron. Eindelijk komt hij tot stilstand. De vrouw staat op, neemt haar tas en wandelt weg. Eén seconde aarzel ik. Eén moment weet ik dat ik moet blijven zitten, alles gewoon laten voorbijgaan. Maar het volgende moment sta ik toch op en volg ik de vrouw. Ik zal nooit kunnen leven met dit mysterie als ik het niet eerst oplos. Ik móét weten hoe die vrouw weet wat ze weet. Het móét. En daar heeft ze wellicht op gerekend. Ze kent mij. Op een of andere manier. Ik voel het. Ze weet hoe ik in elkaar steek, hoe ik zal reageren. Ze kent mijn cliché en bezit de gave om er een afdruk van te maken die heel dicht het origineel benadert. Ze maakt mij nieuwsgierig, ze prikkelt mij, maakt mij min of meer weerloos. Lao Tse zei: 'Anderen beheersen vereist kracht. Zichzelf beheersen vereist macht.' En die macht ontbreekt mij op dit moment. Dus laat ik mij, misschien wel voor het eerst in mijn leven, leiden door een onwaarschijnlijke gebeurtenis die wordt veroorzaakt door wat ik op dat moment als een onwaarschijnlijke vrouw ervaar. Ik heb het zelf niet meer in de hand. Ik heb het meteen uit handen gegeven toen ik daarnet niets terugzei.

We stappen over het perron naar de uitgang. Het is behoorlijk druk. Ik neem mijn tas en ik klem ze tussen mijn armen voor mijn borst. Wat overkomt mij? Waarom doe ik wat ik doe? Het lijkt een scenario uit een ordinaire B-film. Ik volg de vrouw op de hielen. Haar lichte jurk waaiert om haar sensuele benen en op dit moment wil ik niets liever meer dan zo snel mogelijk met haar in bed duiken. Die vrouw is een heks, een sirene van het ergste soort. Ze heeft me volkomen in haar macht. Als iemand me zou vertellen wat me momenteel overkwam, dan kwam ik niet meer bij van het lachen. Ik, de jonge god van de communicatie, aanbeden en gelauwerd, voor niets of niemand

bang, geen klant te groot, geen campagne te moeilijk, ja, die god loopt nu als een schoothondje achter een vrouw aan, niet eens bloedmooi zoals dat heet, maar met een charisma zoals ik er nog maar zelden een zag. Ik ben verloren en ik vind het niet eens erg.

We bereiken de uitgang van het station en worden in de straten van de stad uitgebraakt. We spoelen als een dikke, vormeloze massa, een mensenbrij de straat over, waarna die massa tegen de gebouwen lijkt te klotsen en naar links en rechts verder uitvloeit, dunner en dunner wordt, zijstraten insijpelt en uiteindelijk nog slechts druppelt. Twee van die druppels zijn wij. Ik, Dorian Lemmens en een vrouw, Véronique genaamd. We hebben sinds haar optreden in de trein geen woord meer gesproken. Le silence absolu. Ze staat even stil, kijkt om zich heen, wendt zich dan tot mij en wijst naar een hotel aan de overkant. Ik knik en we steken over.

Nog geen kwartier later zit ze naakt bovenop mij. Ik heb geprobeerd haar gezicht te beschrijven. Ik zou nu hetzelfde kunnen doen met de rest van haar lichaam, maar daar heb ik niet de minste zin in, laat staan de tijd of de helderheid van geest voor. In mijn hoofd is alles gesmolten. Ik kan niets anders meer doen dan likken en zuigen en bijten en schuren en wrijven en trekken en krabben en grijpen en sleuren en knijpen en pletten en bonken en dan van voren af aan opnieuw, likken en zuigen en bijten en schuren en wrijven en trekken en krabben en grijpen en sleuren en knijpen en pletten en bonken.

We zweten zo erg dat we onder elkaars handen wegglijden, elkaar vastgrijpen bij alles wat er te grijpen valt en waaraan we houvast vinden. Soms voel ik haar nagels in mijn vel prikken.

Doodop komen we uiteindelijk tot rust en liggen naakt, plak-

kerig en volkomen uitgesapt op het bed naast elkaar. Deze vrouw is een wervelwind, een orkaan, een tornado, een beest. Ik weet niet wat me overkomt. En vooral niet waarom het me overkomt. Er moet een reden zijn, dat kan niet anders. Niets kan zo toevallig zijn dat dit nog toeval is.

Als ik weer wakker word, is het eerste waaraan ik denk mijn reistas. Ik draai met een ruk mijn hoofd opzij en zie mijn tas staan. Netjes naast de hare. Ze staan er dus nog. Alletwee. Dan draai ik mijn hoofd de andere kant op. Ze lijkt nog te slapen. Op haar zij, met haar rug naar me toe. Hoe laat zou het al zijn? Ik blijf nog even liggen, probeer helder te denken, maar alleen al haar geur verhindert me dat te doen. Wat overkomt me toch? Ik denk niet dat ik ooit al zo passioneel de liefde bedreef. Met iemand die ik niet ken. Ik hoef me niet in te houden, heb op dit moment tegenover niemand verplichtingen. Ik heb volledig, voor de volle honderd procent het recht om hiervan te proeven en te genieten. Dat herhaal ik ten minste vijf keer en wurm dan mijn hand, mijn arm, mijn hele zelf tussen haar benen. O, wat is het hier heet, zo verschrikkelijk heet!

‘Mannen hebben seks zoals ze wijn drinken: puur en alleen voor het genot van het lichamelijke, het drinken.’ Het was een van de succeszinnen tijdens mijn lezingen over de rol van erotiek in de reclamewereld. ‘So what?’ voegde ik er altijd meteen aan toe. Het publiek, dat meestal gemengd was, reageerde dan ook gemengd. De vrouwen joeg ik in de gordijnen, de mannen juichten me toe. En meteen leverden ze daarmee zelf het bewijs van mijn stelling en heilige overtuiging dat je in reclamecampagnes uiterst voorzichtig moest omspringen met naakt en seksuele toespelingen. Ze zijn zelden eenduidig, de boodschap nooit zonder gevaar.

We douchen en kleden ons aan. Rood, ze draagt rood ondergoed! Ik moet het al hebben gezien toen ze het wild uittrok, maar pas nu dringt het tot me door.

Aan de balie van het hotel verlenkt de vrouw onze kamer met nog twee nachten. Onder haar eigen naam: Véronique Leys. Ook haar familienaam zegt me niks. Nooit van gehoord. Het blijft een raadsel. Het is een uitdrukking die ik niet licht gebruik, omdat ik ze nogal kinderachtig en banaal vind, maar hier is ze wel op haar plaats. Het is werkelijk een raadsel, waarvan ik hoop zo meteen de oplossing te krijgen.

Meestal ben ik het die de raadsels opgeef en vaak ook de oplossing moet aanreiken, wat me altijd een zeker genot verschaft. Het is een spel dat ik graag speel. Maar dit keer ben ik de speelbal, wie weet, misschien zelfs het spel.

Hoewel ik nog geen enkele reden heb om de vrouw ervan te verdenken dat ze me kwaad wil berokkenen, besef ik dat ik op mijn hoede moet blijven. Ik heb mijn reistas in een kluis van het hotel laten opbergen. 'Je weet wel waarom', heb ik tegen de vrouw gezegd, waarmee ik even onze afgesproken, zij het wel eenzijdig afgesproken, silence absolu heb doorbroken. Maar tijdens de uren daarvoor heeft zij het met die silence ook niet al te nauw genomen, hoewel haar kreten misschien niet tot die van de menselijke taal konden worden gerekend.

Ik heb haar aan de receptioniste nog horen vragen of er een restaurant in de buurt is dat ze haar kon aanraden, waarop de receptioniste haar een kaartje gaf met een adres erop en uitlegde hoe er naartoe te stappen.

We stappen door de straten van de stad. Het is nog steeds druk. We lopen zij aan zij, lijken een koppel, maar hebben geen lichamelijke contact. De hele situatie is onwezenlijk. Daarnet nog onmogelijk verstrengeld, nu koel en zakelijk naast elkaar. Wie

de gebeurtenissen van de voorbije namiddag in een roman zou lezen, zou kunnen twijfelen aan de capaciteiten van de schrijver, hem misschien zelfs beschuldigen van onwaarschijnlijke nonsens, maar het overkomt me in het echt.

Had ik mij niet voorgenomen mijn bestemming van vandaag te laten afhangen van iets wat toevallig op mijn reis gebeurde? Doe ik nu bijgevolg niet precies wat ik mij voorgenomen had en dus perfect volgens plan?

Ik hou wel van wat avontuur, kan nogal impulsief reageren. Zo heb ik mijn bedrijf haast in één twee drie verkocht. Mijn naaste medewerkers hebben me zot verklaard, gezegd, bezworen dat ik het niet mocht doen, toch zeker niet zo snel. Ik moest het even laten rusten, er nog eens goed over nadenken. Maar dat is niet mijn stijl. En nog steeds niet.

Na een vijftal minuten wandelen, staan we voor de deur van een gezellig etablissement, dat het midden houdt tussen een chique restaurant en een taverne: *Het Ongekend Genoegen*. We gaan naar binnen, de openbaring tegemoet.